

hedder: »The ISAF is not part of the Coalition Forces.« Det samme fremgår af regeringens svar på spørgsmål 4, 6, 10, 11 og 30, hvori det bl.a. hedder: »Den internationale sikkerhedsstyrke vil have til formål at støtte de afghanske myndigheder med at opretholde sikkerheden i Kabul og omkringliggende områder. Sikkerhedsstyrken har ikke til formål at bekæmpe Al-Qaida og Taliban.«

For det andet har partiet noteret, at den internationale sikkerhedsstyrkes funktionsområde klart er afgrænset til de områder, hvor den midlertidige afghanske administration har kontrol (i første omgang Kabul og omegn). Det fremgår af regeringens svar på spørgsmål 7, hvor det bl.a. hedder: »I Bonnaftalen (annex I) af 5. december 2001 har de afghanske parter fastlagt, at sikkerhedsstyrkens virkeområde om nødvendigt gradvis vil kunne udvides til at omfatte andre områder i Afghanistan. Dette kan blive aktuelt i takt med, at den midlertidige regering gradvis bliver i stand til at håndhæve sin autoritet i hele Afghanistan.«

Dette betyder, at den internationale sikkerhedsstyrke ikke skal bidrage til den amerikansk ledede krigsførelse. Men det betyder også, at sikkerhedsstyrken ikke skal tage aktiv del i en eller flere eventuelle afghanske borgerkrige, men alene sikre de områder, hvor den midlertidige afghanske overgangsadministration har eller får magten.

I den forbindelse afviser Enhedslisten regeringens påstand om, at det er den amerikansk ledede militærindsats, der har skabt forudsætningen for den nuværende situation, hvor en international sikkerhedsstyrke på et klart FN-mandat kan indsættes. Ud over, at denne holdning undlader

at tage højde for alle de uskyldige civile ofre, som også er et resultat af den amerikansk ledede krigsindsats, så bygger regeringens opfattelse på, at kun en udenlandsk militær invasion ville kunne fjerne det reaktionære Talibandiktatur. Denne opfattelse deler Enhedslisten ikke, og partiet støtter fortsat folkelige mobiliseringer som det vigtigste redskab til at vælte diktatoriske regimer og sikre demokrati, menneskerettigheder og social udvikling.

Afslutningsvis vil Enhedslisten gøre opmærksom på følgende vedrørende den procedure, der er anvendt ved behandlingen af det foreliggende beslutningsforslag: Enhedslisten har gentagne gange taget afstand fra den ulykkelige udvikling, som betyder, at de procedurer, som netop er skabt for at sikre en seriøs og grundig debat i Folketinget, sættes ud af kraft lige præcis, når det handler om at sende danske soldater ud på opgaver, hvor de risikerer at blive slået ihjel.

Netop fordi Enhedslisten har kritiseret dette hastværk så skarpt (senest i december 2001), vil partiet anerkende, at der denne gang har været lidt bedre tid. Faktisk har der været næsten to døgn fra førstebehandlingen i Folketingssalen til den endelige vedtagelse. Man kan selvfølgelig synes, at det er en meget hurtig behandling, men det er dog lidt bedre end tidligere.

Tjóðveldisflokkurinn og Inuit Ataqatigiit var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen.

*Kim Andersen (V) Søren Gade (V) nfm. Ulrik Kragh (V) Jens Hald Madsen (V)*

*Peter Skaarup (DF) Søren Krarup (DF) Helge Adam Møller (KF) fmd. Kaj Ikast (KF)*

*Jann Sjursen (KRF) Bjarne Laustsen (S) Per Kaalund (S) Poul Andersen (S)*

*Poul Qvist Jørgensen (S) Villy Søvnald (SF) Morten Helveg Petersen (RV)*

*Søren Søndergaard (EL) Lars-Emil Johansen (SIU)*

Tjóðveldisflokkurinn og Inuit Ataqatigiit havde ikke medlemmer i udvalget.